

6. søndag efter påske (2. tekstrække) 13. maj 2018 kl.10.00

Prædiken

En lille dreng var kravlet op i et højt træ og ville ikke komme ned, forældrene truede og tryglede men det hjalp ikke, og det hjalp hellere ikke da politi og brandmand dukkede op. Intet hjalp så til sidst sendte man bud efter præsten som kom, talte kort med drengen og drengen kom straks ned fra træet. Forældrene var glade, og moren spurgte præsten med stor andægtighed, hvad sagde du til min søn som fik ham ned fra træet. Jo, sagde præsten, jeg sagde såmænd bare, du kan komme ned eller også saver jeg træet over.

Den lille dreng ville ikke have hjælp, og ville ikke komme ned fra træet før han blev tvunget, førend han ikke havde noget valg. På samme måde tror jeg også mange af os andre har det. Selv hvis vi sidder i et træ eller er trangt op i en krog, ja sidder fast i livet, så vil vi ikke altid hjælpes.

1. Mange føler sig ikke værdige, føler ikke man fortjener hjælp, skammer sig over ikke at kunne klare sig selv. Mange stritter imod hjælp, og er klar til at gøre alt andet en at bede om hjælp. De er som pindsvin som stikker alle som kommer i nærheden fordi de ikke vil blotte deres bløde mave og indre.

2. mange ved slet ikke når de har brug for hjælp, det kan være fordi de meget sjældent i deres liv har fået hjælp, mennesker som er blevet svigtet eller udnyttet har ikke tillid til andres hjælp. De er som borge, med uigennemtrængelige forsvarsmure, og nu mere de lider og har brug for hjælp nu mere lukket og utilnærmelige fremstår de.

Nogle vælger at gå langt for ikke at komme i en situation hvor hjælp er nødvendig. Fx mænd som ikke vil gå til lægen fordi det der faktisk kunne få ad vide de var syge. Det er mennesker som ofte forventer meget af sig selv, som forventer de kan alt det de kunne dengang de var i deres bedste alder.

For nylig var en kvinde som skulle betale for noget i kirken, men da jeg ikke mente hun havde råd, sagde jeg at det skulle hun ikke. Og efter en lang diskussion gav hun sig, og begyndte at græde. Jeg fortalte hende at ordet give er det ord som bruges mest om Gud i biblen og at nåde betyder gratis og at hun ikke skulle være bekymret, men hun græd bare mere. Hun var en kvinde som var vant til at give meget til andre, men aldrig selv modtage, endsige bede om hjælp.

Men hvis vi ikke kan tage imod småting fra hinanden, hvordan kan vi så tage imod Guds store kærlighed og nåde? Hvordan kan vi bede Gud om hjælp hvis vi ikke tør bede hinanden om hjælp? Hvorfor er det så svært for os at bede om hjælp? Jeg tror vi alle sammen har den udfordring, i forskellige grader og af forskellige grunde. Og jeg tror det er vigtig vi tør undersøge de grunde, for sandheden er at alle har brug for hjælp, og vi kan gøre det til et problem eller til en velsignelse.

En mulithandicappet ung kvinde som hverken kan tale eller bevæge sig, har fået hjælp hele hendes liv, og vi tænker hun en stakkel, men hendes øjne lyser af glæde.

Jesus selv gør intet som han ikke har modtaget hjælp til fra Gud, gør det ham til svag og uselvstændig?

Ligesom mange af os har svært ved at bede om hjælp, så er det faktisk lige så svært for mange af os at give hjælp.

Især hvis vores syn på det at have brug for hjælp er negativt, så bliver vores hjælp nedladende, og uden indsigt og hjerte. Ukærlig hjælp er en ringe hjælp. Og der findes desværre megen dårlig hjælp og hjælpeordninger.

Når andre har brug for os, kan vi blive fristet til at fremhæve os selv. Et menneske kommer med et problem og vi griber lejligheden til at fortælle om alle vores egne succeser. Eller vi tænker hjælp som en købmandshandel, at hvis jeg gør noget for dig så skal du også gøre noget for mig. Eller vi giver hjælp med krav, og kræver at den anden skal bruge hjælpen sådan som vi syntes er bedst.

Det er lidt ligesom manden der beder Gud om hjælp. I kender historien en mand som beder Gud om hjælp fordi hans hus er oversvømmet og han sidder på taget og ikke kan komme væk. Og der

kommer en speedbåd, en helikopter men manden venter på Gud og dør, og da han kommer op til gud spørger han hvorfor Gud ikke hjalp ham, og Gud svare jamen jeg sendte dig både en speedbåd og en helikopter!

Manden har en fast idé om den rigtige hjælp er, og det er noget som ofte gælder både den som skal have hjælp men især den som skal give hjælp.

I den form er hjælp mere som et lån, med renter og oprettelsesgebyr. Den som hjælpes skal give igen, i form af dyb taknemmelighed eller underordning. Vi kan bruge hjælp til at dominere og bestemme over andre, og det er en sølle hjælp, en egoistisk hjælp.

Vi kan også være dårlige til at hjælpe af meget enkle grunde, vi forstår ikke behovet for hjælp fordi vi ikke selv har oplevet det. Vi gider ikke fordi vi hellere vil hygge os i haven eller se netflix. Vi vil hellere bruge vores penge på en webergril eller ferie. Vi vil kort sagt ikke undvære noget, vi vil hellere give til os selv end andre.

Både det at have svært ved at bede om hjælp og give hjælp bunder i den samme manglende indsigt. Og det er den indsigt Jesus i dag prøver at give til hans disciple, når han igen siger at: ” alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig”.

Den visdom Jesus prøver at give os er at vi alle er en del af et større hele, vi er en krop, og vi har brug for hinanden. Vi kan leve livet ud fra en af to ydre positioner, den ene position siger vi er forskellige og den anden vi er ens. Lever vi ud fra forskellighed så ser vi alt omkring os som fremmed og mig selv som fremmedgjort, det er egoismens vinkel. Ser vi livet ud fra vi er ens, så er alt kendt og jeg kendt. En myre ikke kan tale men den er et levende væsen som mig, et træ står stille men det er vigtigt fordi det laver ilt til alle os som har brug for det. Når vi ser livet som et hele, er hverken Gud som den højeste eller den lille myre som den mindste fremmed for mig.

Et menneskes udvikling fortæller os faktisk at vi er i symbiose med verden og Gud. Som foster er lever vi kun fordi vi er i vores mors mave, og vores hjerne udvikler sig fra krybdyr, til pattedyr, i vores egen krop er den verden vi er sat i. Det er en mærkværdig forglemmelse, når vi tror vi er alene, når vi ser ned på naturen og jorden og fornægter Gud og himlen. Vi er sat midt imellem de to, med evnen til at forbinde himmel og jord, ligesom Jesus gjorde det.

Og det hele begynder med at vi forstå at hjælp er ikke noget vi får eller giver, det er ikke en ting, men en ganske naturlig udveksling af kærlighed og liv. Vi ser nogle forskelle hvor ingen er, vi opsøger ofte mennesker vi har mest tilfælles med fordi vi der lettere ser lighed og samhørighed, og det er også godt nok, men det er vigtig vi ved at vi er en del af et stort fællesskab også med dem vi ikke direkte ser lighed med.

Hjælp både når vi modtager og giver er en god måde at lære at se livet som det er, og som Jesus lærer os det. Nemlig at vi er et.

Næste gang du har brug for hjælp eller bliver bedt om hjælp så prøv at se på det som om I var en familie, en krop og begge et med Gud. Læg mærk til had der sker, læg mærk til hvordan al angsten og al egoismen forsvinder. For du og jeg er et, og vi er et med både Gud og al guds skabning.